

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. Ch.**, zast. Mgr. Tomášem Maxou, advokátem, se sídlem Petrská 1136/12, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2016, č. j. 046445/2016/KUSK-DOP/HRO, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2018, č. j. 48 A 79/2016 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2016, č. j. 046445/2016/KUSK-DOP/HRO, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 23. 2. 2016, č. j. MBE/12749/2016/SPR-Sps, kterým Městský úřad Beroun (dále jen „prvoinstanční orgán“) podle § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, zadržel žalobci řidičský průkaz do doby pravomocného rozhodnutí o přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že „[...] dne 29. 1. 2016 v době 21:03 až 21:15 hod. v prostoru 27 km až 28 km dálnice D5 směr Plzeň, řídil vozidlo Opel Insignia registrační značky X mps SK, i přesto, že mu byl vysloven zákaz řízení motorových

vozidel, vydaný Městským úřadem Havlíčkův Brod pod č. j. DOP-3459/2015-10 na dobu 1 měsíce, ode dne 15. 1. 2016 do dne 15. 2. 2016.“

[2] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že pro zadržení řidičského průkazu žalobce až do právní moci rozhodnutí o trestném činu byly splněny zákonné podmínky. K odvolací námitce žalobce, že jej jeho tehdejší zmocněnec neinformoval o rozhodnutí, kterým mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, žalovaný odkázal na § 34 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a uvedl, že z právního jednání zástupce vznikají práva a povinnosti zastoupenému. Podle žalovaného věděl žalobce, že má ode dne 15. 1. 2016 do dne 15. 2. 2016 zákaz řízení motorových vozidel, a podle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu měl do 5 pracovních dnů od právní moci rozhodnutí odevzdat řidičský průkaz. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedené povinnosti ignoroval, naplnil podmínky umožňující zabránění v jízdě, zadržení řidičského průkazu policistou a vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Smyslem zákona je v takovém případě zabránit řidiči motorového vozidla v účasti na silničním provozu.

[3] K námitce žalobce, že mu prvoinstanční orgán měl řidičský průkaz toliko odebrat jako neplatný doklad podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, žalovaný přisvědčil, že řidičský průkaz byl skutečně neplatný, protože obsahoval nepravdivé skutečnosti. Dodal však, že protiprávní jednání žalobce nespočívalo jen v držení neplatného dokladu, ale především v řízení motorového vozidla v době, kdy to měl zakázáno, přičemž úmyslem zákonodárce bylo upravit právě takové situace v ustanoveních § 118a až § 118c zákona o silničním provozu. Žalovaný v této souvislosti doplnil, že předložený názor zástupce veřejné ochránkyně práv by prakticky vylučoval použití § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, přičemž odmítl, že by uvedené ustanovení dopadalo toliko na zahraniční řidiče.

[4] Rozsudkem ze dne ze dne 18. 12. 2018, č. j. 48 A 79/2016 - 26, Krajský soud v Praze zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud vymezil, že pro posouzení důvodnosti žaloby je klíčové zodpovědět otázku, zda je možné podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu zadržet řidičský průkaz a zda je řidičský průkaz řidiče, kterému byla uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel, neplatný. Krajský soud poukázal na § 94a odst. 1, § 105 odst. 1 písm. g) a § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a dovodil, že dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel, žalobce pozbyl řidičské oprávnění a vzhledem k tomu, že údaj o řidičském oprávnění je uveden na řidičském průkazu, stal se tento neplatným, protože obsahoval údaje, které neodpovídají skutečnosti. Řidičský průkaz žalobce tak byl v době, kdy mu byl zadržen, tj. dne 29. 1. 2016, neplatný.

[5] S odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 411/2005 Sb. měnícího zákon o silničním provozu, krajský soud dovodil, že „[j]istě je účelem vyloučit ze silničního provozu určitou skupinu řidičů, ale bylo by proti smyslu zákona, kdyby se toto vyloučení týkalo pouze řidičů s řidičským oprávněním, neboť jak bylo uvedeno výše, uložení zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel má za následek pozbytí řidičského oprávnění. Zároveň ale platí, že možnost uložení trestu zákazu řízení motorových vozidel lze uložit jen u

pokračování

těch nejzávažnějších přestupků, neboť tento trest má zabránit řidiči - pachateli - v pokračování ohrožování bezpečnosti a plynulosti provozu svým společensky škodlivým jednáním. O závažnosti takového jednání svědčí i skutečnost, že tyto přestupky není možné projednat v blokovém řízení a uložit tak za ně nižší sankci [...]. Pakliže je tedy zákaz činnosti spojen se snahou chránit bezpečnost a plynulost silničního provozu před společensky velmi závažným jednáním, pozbývalo by smyslu, kdyby nemohl být zadržen řidičský průkaz řidiči, který nejen že porušoval pravidla silničního provozu takovým způsobem, že mu byl (v minulosti, avšak stále trvá) uložen zákaz řízení motorových vozidel, ale nerespektoval ani zákonnou povinnost odevzdat v souladu s ustanovením § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, a hlavně porušil i samotný zákaz činnosti, čímž vlastně zmařil účel opatření zákazu řízení motorových vozidel. Je zřejmé, že řidič, který není držitelem řidičského oprávnění, protože mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, ale vlastní ještě stále řidičský průkaz, není způsobilý k řízení motorových vozidel. Zároveň ale může zneužívat držení byť neplatného řidičského průkazu k podvodnému jednání, kdy se může snažit například v rámci rutinních dopravních kontrol skrýt svou nezpůsobilost k řízení motorových vozidel. Držení (i neplatného) řidičského průkazu výrazně ulehčuje nezpůsobilému řidiči, kterému byl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, skrývat svou řidičskou nezpůsobilost a účastnit se silničního provozu způsobem, který mu byl s ohledem na jeho předchozí škodlivé jednání zakázán. Nezadržení neplatného řidičského průkazu řidiči, který nedisponuje řidičským oprávněním, tak může fakticky zvýšit šanci na to, že bude tento řidič pokračovat v porušování právních předpisů, neboť mu bude umožněno skrývat ztrátu řidičského oprávnění faktickým držením řidičského průkazu.“

[6] V ustanovení § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu shledal krajský soud speciální právní úpravu k situaci, kdy je řidiči zadržen řidičský průkaz podle § 118a odst. 1 písm. a) až g) zákona o silničním provozu, neboť pouhým zadržením řidičského průkazu nedochází k pozbytí řidičského oprávnění, a proto bylo třeba v zákoně stanovit, že řidič, kterému byl zadržen řidičský průkaz, nesmí řídit motorová vozidla. Naproti tomu v případě předpokládaném v § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu řidič již pozbyl řidičské oprávnění. Tomuto řidiči proto není třeba speciálním ustanovením, tj. § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu, zakazovat řízení motorových vozidel, neboť není držitelem řidičského oprávnění. Podle krajského soudu je možné zadržet řidičský průkaz pouze z důvodů uvedených v § 118a zákona o silničním provozu, ale není možné jakési „odebrání“ neplatného řidičského průkazu, neboť tento postup není, na rozdíl od zadržení neplatného občanského průkazu, upraven zákonem a správní orgán by se odebráním řidičského průkazu pro jeho neplatnost dopustil nepřípustné svévole.

[7] Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 93/2014 ani s vyjádřením zástupce veřejné ochránkyně práv. Nejvyšší správní soud se v namítané věci zabýval skutkově odlišnou situací, neboť řidiči byl zadržen řidičský průkaz v době, kdy již netrvala sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Ustanovení § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu nestanoví podmínku, že smí být zadržen pouze platný řidičský průkaz, a ani nestanoví podmínku, že smí být zadržen řidičský průkaz pouze takovému řidiči, který disponuje řidičským oprávněním. Ustanovení § 118b odst. 2 zákona o

silničním provozu je tak speciálním opatřením pro případy zadržení řidičského průkazu z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až g) zákona o silničním provozu, neboť v těchto případech neztrácí řidič automaticky řidičské oprávnění a je třeba zabránit mu v pokračování činnosti, kterou ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu. Naproti tomu v případě předpokládaném v § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu již řidič řidičské oprávnění nemá, tudíž nesmí řídit motorová vozidla a není třeba mu to zvlášť zakazovat. Krajský soud současně odmítl, že § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu dopadá pouze na zahraniční řidiče; žalobce tuto podmínku totiž přidal svévolně do citace § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobcem doplněná podmínka aplikace § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu nevyplývá ani z § 80 téhož zákona, když z § 104 odst. 2 téhož zákona vyplývá opak. Právní názor o podmínkách aplikace § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu sice převzal i zástupce veřejné ochránkyně práv, podle krajského soudu jej však nikterak neodůvodnil. Krajský soud doplnil, že v případě uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel zahraničnímu řidiči dopadá i na něj ztráta řidičského oprávnění, byť se vztahuje svou působností pouze na území České republiky. Zároveň tento výklad není v kolizi s povinností řidiče odevzdat podle § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu řidičský průkaz, neboť řidičským průkazem se podle § 104 odst. 1 téhož zákona myslí řidičský průkaz České republiky. Jak český řidič, tak zahraniční řidič, tedy ztrácí dnem nabytí právní moci rozhodnutí o zákazu činnosti řídit motorová vozidla řidičské oprávnění. Avšak pouze řidič, který disponuje řidičským průkazem České republiky, má stanovenou povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaný výslovně nevypořádal s žalobcem namítaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, přičemž vysvětlil, že se dostatečně vypořádal s jednotlivými formulacemi a argumenty, které žalobce z rozsudku citoval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že mezi ním a žalovaným je sporná otázka, zda může správní orgán rozhodnout o zadržení řidičského průkazu i v případě, kdy byla stěžovateli uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel. K zadržení řidičského průkazu může podle stěžovatele dojít jen v případě, že je řidič držitel platného řidičského oprávnění, což však v projednávané věci nebylo naplněno. Zdůraznil přitom, že jej jeho zmocněnec o udělené sankci vůbec neinformoval, takže neměl tušení, že mu správní orgány zakázaly řízení motorových vozidel. Upozornil, že zadržení řidičského průkazu slouží tomu, aby byla z provozu dočasně vyloučena osoba, proti které je vedeno řízení o přestupku či řízení trestní. Odmítl přitom, že by na projednávaný případ nebyly aplikovatelné závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 - 27, neboť není na místě rozlišovat mezi tím, zda byl řidičský průkaz zadržen, protože řidič řídil bez řidičského oprávnění, nebo protože řídil v době, kdy mu byl uložen zákaz činnosti. Ostatně shodný názor jako stěžovatel má i veřejná ochránkyně práv. Paradoxní je přitom závěr krajského soudu o tom, že řidičský průkaz není možné odebrat, neboť takový postup je podle judikatury Nejvyššího správního soudu možný. Podle stěžovatele §

pokračování

118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu směřuje výlučně vůči osobám se zahraničním řidičským oprávněním. Tyto osoby totiž udělením zákazu činnosti nepozbývají řidičské oprávnění, ale toliko nemohou na území České republiky řídit motorová vozidla. Nejvyššímu správnímu soud proto stěžovatel navrhl, aby zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že zasahující policisté byli oprávněni řidičský průkaz zadržet, neboť stěžovatel řídil motorové vozidlo, ačkoliv mu byla uložena sankce zákazu činnosti. Stěžovatel měl odevzdat řidičský průkaz příslušnému správnímu orgánu do 5 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byla udělena sankce zákazu činnosti, což však nesplnil. Zadržení řidičského průkazu přitom slouží tomu, aby byli eliminováni řidiči nerespektující udělení zákazu činnosti s tím, že úvahy stěžovatele o možnosti odebrání řidičského průkazu jsou teoretického charakteru bez vazby na projednávanou věc. Žalovaný zdůraznil, že výklad právních předpisů by přitom vždy měl směřovat k ochraně účastníků silničního provozu a nikoliv těch, kteří se prostřednictvím obstrukcí snaží vyhnout odpovědnosti za spáchaný delikt. Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu *policista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen "technický prostředek") nebo odtažením vozidla, jestliže řidič řídil motorové vozidlo, přestože mu byl soudem uložen trest nebo správním orgánem uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.*

[14] Podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu *policista je oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz. Po zadržení řidičského průkazu oznámí policista bez zbytečného odkladu zadržení řidičského průkazu registru řidičů, u zahraničních řidičů příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.*

[15] Podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu *po dobu zadržení řidičského průkazu nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorové vozidlo.*

[16] Podle § 118c odst. 1 věty první zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu; jde-li o podezření ze spáchání trestného činu, zahájí řízení po předchozím souhlasu státního zástupce.*

[17] Nejvyšší správní soud uvádí, že sporná je mezi stěžovatelem a žalovaným otázka, zda lze podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu zadržet řidičský průkaz řidiče, kterému byla uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel, resp. zda lze zadržet řidičský průkaz řidiče, kterému byla uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel, v důsledku čehož je zadržen neplatný řidičský průkaz. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem z § 94a odst. 1, § 105 odst. 1 písm. g) a § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu dovodil, že dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým byla stěžovateli uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel, stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění. Z uvedeného plyne, že údaj o řidičském oprávnění uvedený v řidičském průkazu byl v okamžiku jeho zadržení neplatný, což způsobilo neplatnost celého řidičského průkazu. Tato skutečnost podle Nejvyššího správního soudu nicméně nebrání zadržení řidičského průkazu z důvodu uvedeného v ustanovení § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu.

[18] Krajský soud správně uvedl, že pokud je řidiči zadržen řidičský průkaz podle § 118a odst. 1 písm. a) až g) zákona o silničním provozu, nedochází tím bez dalšího k pozbytí řidičského oprávnění, a proto zákon o silničním provozu výslovně stanovuje, že řidič, kterému byl zadržen řidičský průkaz, nesmí řídit motorová vozidla. Naproti tomu v případě zadržení řidičského průkazu kvůli skutečnosti uvedené v § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, jako tomu bylo v případě stěžovatele, řidič již pozbyl řidičské oprávnění, a proto podle krajského soudu zákon o silničním provozu výslovně nestanovuje, že takový řidič nesmí dále řídit, neboť mu již byla sankce zákazu řízení uložena.

[19] Nejvyšší správní soud s tímto právním názorem souhlasí jen v dílčí části. Nastíněný závěr je nepochybně platný do okamžiku, kdy trvá původní sankce zákazu řízení motorových vozidel, a tudíž se nejvíce jako nezbytné stanovit, že řidič nesmí od okamžiku zadržení řidičského průkazu řídit motorová vozidla. Krajský soud však přehlédl tu část doby, která nastane po uběhnutí zbývajících doby původního zákazu činnosti až do okamžiku pravomocného vydání rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu, k němuž dojde v návaznosti na jednání řidiče, pro které byl zadržen (sice neplatný) řidičský průkaz.

pokračování

Pokud by totiž zákon o silničním provozu nestanovil, že řidič nesmí řídit až do okamžiku pravomocného vydání rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu, po uběhnutí doby původního zákazu řízení by oprávnění řidiče „obživlo“, jakkoliv by své oprávnění (okamžitě a bez dalšího) nemohl prokázat řidičským průkazem, neboť ten mu byl (správně) zasahujícím policistou, resp. správním orgánem, zadržen. Názor krajského soudu by tak ve svém důsledku znamenal, že by správní orgány po skončení původního zákazu řízení motorových vozidel musely stěžovateli řidičský průkaz vydat, neboť by neexistoval zákonný důvod pro jeho zadržení, resp. by neexistoval důvod, pro který by nesměl řídit motorová vozidla. Takový závěr však Nejvyšší správní soud z příslušných ustanovení zákona o silničním provozu neučinil. Zadržení řidičského průkazu v případě stěžovatele bylo namístě s tím, že jinak obvyklé účinky zadržení řidičského průkazu, tj. že řidič nesmí až do okamžiku pravomocného vydání rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu řídit motorová vozidla, nastanou až po skončení původního zákazu řízení motorových vozidel.

[20] Krajský soud proto ve svých závěrech částečně pochybil, nicméně žalobu správně zamítl, a proto není nezbytné napadený rozsudek zrušit. Podle Nejvyššího správního soudu v souladu se zásadou procesní ekonomie postačuje korekce odůvodnění závěrů krajského soudu, tak jak byla provedena výše.

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani názoru stěžovatele, že mu měly správní orgány řidičský průkaz odebrat. Zákon o silničním provozu totiž i ve stěžovatelově případě počítal se zadržením řidičského průkazu až do okamžiku pravomocného vydání rozhodnutí o trestném činu. Dále je zcela irelevantní, že stěžovatele o udělení sankce zákazu řízení motorových vozidel (údajně) jeho zástupce neinformoval. Bylo zcela na vůli stěžovatele, zda se nechá v přestupkovém řízení zastoupit (jeho slovy nechvalně známým) zástupcem. Pokud takto stěžovatel učinil, musí nést důsledky svého rozhodnutí. Pro úplnost však Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nastíněné tvrzení nepodložil žádnými důkazy.

[22] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu nedopadá pouze na zahraniční řidiče, jak mylně dovozuje stěžovatel. Takový závěr nelze dovodit z žádného ustanovení zákona o silničním provozu. Podle Nejvyššího správního soudu již krajský soud přitom v dané souvislosti příležitostně upozornil, že v případě uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel zahraničnímu řidiči dopadá i na něj ztráta řidičského oprávnění, byť se vztahuje svou působností pouze na území České republiky. Jak český řidič, tak zahraniční řidič tedy ztrácí dnem nabytí právní moci rozhodnutí o zákazu činnosti řídit motorová vozidla řidičské oprávnění na území České republiky. Avšak pouze řidič, který disponuje řidičským průkazem České republiky, má stanovenou povinnost odevzdat řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností s tím, že zahraničnímu řidiči z povahy věci takovou povinnost stanovit není možné, neboť orgány České republiky obecně nemohou zabavit průkazy či doklady vydané orgány jiných států. Ve věci sp. zn. 9 As 93/2014 Nejvyšší správní soud neřešil otázku aplikace § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, a proto v něm vyslovené právní názory nedopadají na nyní posuzovaný případ.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu